

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
ELAIA

Hana Repová

Súkromné problémy Elaia

Copyright © by Hana Repová

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by vydavateľstvo BESTSELLER

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
ELAIA

ISBN: 978-80-8252-068-5 pdf

Prológ
**„A kamkoľvek ti šťastena cestu ukáže,
choď po nej.“ (Jules Verne)**

Niektoré veci v našom živote sa začínajú katastrofou. Z minúty na minútu nám vytrhnú pevnú zem spod nôh. Ako napríklad *Sebastianov* list nájdený na povale. Otrásu naším bytím, zničia istoty, ktoré sme doteraz v živote mali, a zmenia našu identitu. Len tak. Zo dňa na deň. Bez varovania. Bez prípravy. Bez otvorenia zadných dvierok alebo nadškrtnutia plánu B nášho života. Hodili ťa do vody a teraz ukáž, čo v tebe je! Ukáž, že si macher a že nepôjdeš ku dnu. Na takéto situácie v živote ťa nepripraví žiadna škola ani žiadny certifikát.

No aj *Sebastian* vedel, že cesty bez prekážok nevedú nikam a zájsť ďaleko dokážeme iba vtedy, ak nevieme, kam naša cesta naozaj vedie.

Sami sme strojom vlastného osudu. No raz príde čas, keď sa musíme rozhodnúť, kam a ku komu patríme, ako *Tina*. Musíme si určiť, kde je naše miesto v živote. Len ten, kto už raz spadol, vie, aké je to znova vstať. Nemusíme schvaľovať jeho počínanie, ktoré k tomu pádu viedlo, no neprináleží nám ho ani súdiť, lebo sme nenosili jeho topánky. Zaslúži si však náš rešpekt.

Občas je dobré nebrať sa v živote až príliš vážne. Nie sme stredobodom tohto vesmíru. Buďme vďační, ak sme našli niekoho, pre koho tým osobným stredobodom však sme, a nepozerať doprava ani doľava, či nie je ešte niekto, kto nám môže ponúknuť viac. Či nenájdeme niekoho, kto nemá žiadnu chybičku krásy, ako *Monika*.

Perfekcia je nudná. Ničím zaujímavá, studená a chladná, schovávajúc pretvárku. Všetko má svoju vlastnú krásu, len nie každý je schopný ju vidieť.

O tom, že ju uvidí *Denis*, všetci pochybovali. No niekedy sú najveselší ľudia okolo nás v skutočnosti tí najsmutnejší a sú hercami, ktorí by si právom zaslúžili Oscara za celoživotný výkon.

Najväčší boj vždy vedieme v našej hlave, pretože láska je hra s citmi a boj s rozumom. *Lilly* našla cestu, ako dokázať žiť so svojimi démonmi. Každý z nás ich má a musí nájsť tú vlastnú. *Matteo* a *Lilly* majú to šťastie, že svoje bremeno dokážu niesť spolu napriek tomu, že dostali aj dar, ktorý ich vedie po ceste, ktorej cieľ nepoznajú.

* V *prológu* boli použité parafrázované výroky od *Olivera Cromwella*, *Maxima Gorkého*, *Andyho Warhola* a *Marcela Prousta*.

Kapitola 1

Sobotné rána by mali byť zákonom chránené. Malo by byť oficiálne zakázané, aby zazvonil poštár alebo sa ráno pod oknom nahlas rozprávali dve susedky, ktoré sa stretli cestou z nákupu. Sobotné rána by sa mali začínať pozvoľna, tichou hudbou, vôňou kávy, alebo bozkom.

Elaia sa posadila na posteli a sklamane sama pre seba skonštatovala, že nehrá hudba, káva sa jej včera minula a nemá ju ani kto pobožkať. Mala by si zaobstarať aspoň psa, ktorý by ráno vliezol k nej do postele a dožadoval sa jej pozornosti. No keď si predstavila, že by v tomto počasí s ním mala ísť von, hneď tú myšlienku zavrhla.

Ako to bolo s tým príslovím, že by sme si mali dávať pozor na to, čo si želáme? Keď sa z času na čas vracala domov z práce až skoro ráno, lebo nejaká nočná akcia sa pretiahla, stretávala svoju susedku strapatú, čakajúcu v pyžame a dlhej bunde pri dome, kým jej miláčik vonku nájde vhodný kriček, ktorý by ocikal. A vtedy ju dosť ľutovala, lebo občas bol ten pes lepšie nastajlovaný ako susedka.

Rozhliadla sa okolo seba vo svojom minibyťíku, ktorý jej prenajal majiteľ firmy, v ktorej pracovala. Niekoľko týždňov po jej presťahovaní sa do Frankfurtu totiž v pôvodne prenajatom byte prasklo vodovodné potrubie a kompletne ho vytopilo.

Nábytok aj väčšina vecí, ktoré si z Grécka priviezla, skončili v kontajneroch. Zúfalá z celej situácie vtedy prijala jeho rýchlu ponuku. Dúfala, že si rýchlo nájde vhodnejšie bývanie, hoci jej opakoval, že sa nemusí ponáhľať. Nechcela aspoň v tejto veci opäť otravovať Sebastiana a Kassandru, aby jej pomohli niečo nájsť, a samej jej to padlo ťažko.

Raz-dvakrát síce našla inzerát s vhodným bytom, no ak aj prekonala rečovú bariéru a dostala sa až k obhliadke bytu, jej plány sa tam končili. Už len provízia pre makléra a kaucia za byt boli pre ňu momentálne nedosiahnuteľné.

A tak bol teraz jej domovom jeden z tých starých priúzkych domov, čo sa stavali ešte pred vojnou, taká tá väčšia škatuľa od topánok, v lepšom prípade od číziem. Jej byt pozostával z jednej miniizbičky, v kúte ktorej stála asi meter a pol široká kuchynská linka s dvojplatničkou a so zabudovanou mini-chladničkou, do ktorej sa zmestilo odhadom tak maslo a tri jogurty. Do kúpeľne vošla jedným schodom v rohu miestnosti a v podstate mohla vybavovať toaletu, sprchovať sa a umývať si pred zrkadlom zuby súčasne, lebo pri tom stála na tom istom mieste. Viac ako jeden krok dovnútra jej kúpeľňa totiž neponúkala.

Väčšina vecí, ktoré sa jej z vytopeného bytu podarilo zachrániť, bola ešte stále v kufroch, čo stáli navrstvené v kúte izby. Nemala ich kam vybaľiť. Možno aj preto sa jej často snívalo, že je ešte doma v Grécku.

Asi to bolo tými nevybalenými kuframi, že sa občas v sne zobudila vedľa Antona, ktorý ležal krížom cez posteľ a páchol krčmou, z ktorej sa nadránom vrátil. Neprebral sa, ani keď

nešetrne odtisla jeho nohu, čo jej bránila v tom, aby vstala z postele. Bosými nohami vyšla na terasu, ktorej dlaždice cez deň rozhorúčené slnkom ani v noci celkom nevychladli, a hľadela na more pred sebou. Cítila sa taká opustená uprostred kopy ľudí. Ako sa však mohol niekto cítiť sám, keď ho takmer celý deň obklopovali húfy turistov?

No keď sa zobudila naozaj, nebola v Grécku na terase, ale v Nemecku vo svojom prenajatom minibusy, ktorým robila konkurenciu Harrymu Potterovi bývajúcemu v kutici pod schodmi. Smútok, čo cítila v duši, sem jednoducho pricestoval s ňou. Nikto ho nezastavil na hranici, nepýtal si jeho pas, neoznámil mu, že nemá víza na to, aby ju sprevádzal ďalej...

A tak si teraz obula papučky, lebo spomienka na teplé dlaždice bola naozaj len snom, a vybrala sa do kúpeľne. Asi by mala byť rada, že nemala žiadneho priateľa, lebo stretnúť sa s ním v jej kúpeľni by bolo životunebezpečné. Už siahala po zubnej kefke, keď sa pri tejto myšlienke zarazila.

Prečo jej to s tým priateľom opäť napadlo? Zrejme to bolo tým, že ľudia, s ktorými sa v poslednom čase stretávala, boli všetci vo vzťahu.

Vedela, že jej vzťah s Antonom nemal žiadnu budúcnosť aj preto, lebo v hĺbke duše cítila, že to nebude navždy. Možno bolo jedno, o akého muža ako jej partnera išlo. Dramatické situácie s jej otcom, ktoré zažila v detstve, ju natoľko poznačili, že si nebola istá, či by vôbec dokázala fungovať v normálnom vzťahu.

Mohla si nahovárať, čo chcela. Každý z nás si nesie zo svojho detstva určité vzorce, ale v jej prípade to bola skôr logaritmická

rovnica. Kto zažil to čo oni s Kassandrou a Nikom, zostal poznačený navždy. Aj preto bol vzťah jej sestry pre ňu obrovským prekvapením, hoci Kassandre a Jakobovi ich šťastie zo srdca priala. Len si akosi nikdy nedokázala reálne predstaviť, že raz naozaj príde niekto dostatočne vnímavý a inteligentný, čo dokáže správne odhadnúť, kedy musí Kassandru vziať do náručia a kedy sa jej postaviť zoči-voči.

Ani v momente, keď sa Jakob, ktorého kufor sa hrou osudu dostal ku Kassandre uprostred jej narodeninovej oslavy, nevidela v tom chlapovi nič mimoriadne. Jasné, nedalo sa mu odoprieť, že to bol pohľadný charizmatiký muž, ale Cassandra bola „tvrdá hus na šklbanie“.

A keď s ním Cassandra neplánovane otehotnela, Elaia si bola istá, že ich vzťahu zazvonil umieráčik. Cassandra a dieťa bola jednoducho rovnica s dvoma neznámymi. Od detstva bola posadnutá myšlienkou, že skazené gény ich otca musia vymrieť a ani ona, ani Elaia nesmú mať vlastné deti, aby im tieto gény neposunuli ďalej. Raz, možno dvakrát sa Elaia odvážila niečo namietnuť, lebo život bez detí nebol tým, po čom túžila, ale Cassandra ju nenechala ani dokončiť prvú vetu.

A tak to Elaia už viac neskúšala, keď jej to však sľubovala, prekrížila si za chrbtom prsty. Vtedy sa vraj dané sľuby nerátajú. Napriek tomu si nevedela predstaviť, ako to malo v jej prípade fungovať. Ako mala mať dieťa bez partnera? A mať dlhodobý vážny vzťah, na to sa necítila.

Anton bol len niekto, kto zaháňal jej osamelosť, a cítila, že aj z jeho strany je to niečo podobné. Teraz s radosťou sledovala, ako Kassandre rastie bruško a ako sa jej sestra pod Jakobovým

vplyvom mení. Dokázal obrúsiť jej hrany a očividne si uvedomoval, že aj keď to tak možno na prvý pohľad nevyzerá, má v rukách diamant.

Elaia sa necítila ako diamant, ale skôr ako hrniec bez pokrievky. Stratená, tak ako kopa jej vecí, ktoré sa už nikdy neobjavili. Bola to jej špeciálna vlastnosť od detstva. Držala niečo v ruke a o pár minút to bolo jednoducho preč. A nikto netušil, kam to zmizlo. Cassandra sa občas smiala, že jediná vec, ktorú stratila vedome, bolo jej panenstvo.

Veľa sa v jej živote za posledné mesiace zmenilo, no jej osamelosť zostala, ba možno sa ešte prehĺbila. Zároveň si však uvedomovala, že sa s tým musí zmieriť. Od rozchodu s Antonom prešlo sotva zopár mesiacov, hoci ich vzťah posledný rok-dva za veľa nestál. A tak voľný čas v posledných mesiacoch venovala predovšetkým zlepšovaniu nemčiny. Na randenie nemala ani čas, ani príležitosť. A popravde už dlho nestretla muža, ktorý by ju bol aspoň trochu zaujal.

Napriek tomu by romantička hlboko v nej rada verila, že len nestretla toho pravého. To jej prebleslo hlavou v pondelok ráno, keď im šéf pri rannom mítingu predstavil nového kolegu. Igi, teda celým menom Ignác, bol niekto, komu úsmev neschádzal z tváre. Naozaj sa niekto v dnešnej dobe ešte volal Ignác? Zrejme si ten večný úsmev natrénoval počas rokov, keď sa mu deti v škole posmievali.

„Elaia, keďže ty si prišla do nášho tímu ako posledná a si čerstvo zaškolená, budem rád, ak si Igiho vezmeš k sebe.“

„Akože k sebe domov?“ Vypadlo z nej, načo sa všetci v miestnosti rozosmiali a Igi zastreihal obočím, čím ešte väč-

šmi podčiarkol dvojzmyselnosť tej frázy. Nemčina jej ešte stále robila problémy a jej jazyk z času na čas predbiehal mozog.

Bol to taký večný súboj kto bude rýchlejší, a jej mozog väčšinou prehrával. No keďže teraz bývala v šéfovom byte, napadlo jej, že možno slúbil ubytovanie aj Igimu a teraz sa musia o ten byt deliť. No ani pri najlepšej vôli si nevedela predstaviť, ako by to malo fungovať.

„Tak ďaleko by som nezachádzal. Postačí mi, ak ho budeš mať pri sebe tu na pracovisku a zaučíš ho,“ dodal šéf s ťažko skrývaným úsmevom a ukazovákom signalizoval kruh nad ich hlavami, aby aj Elaia so slabšou nemčinou pochopila, že myslí firmu. Do líc jej nabehol rumenec a sklopila zrak.

Ako mohla trepnúť takú hlúposť? Kým si v hlave vytvorila zmysluplnú informáciu a jej mozog preložil slová z nemčiny do gréčtiny, občas to trvalo. Dnes bude určite vďačným objektom nejednej vtipnej poznámky.

„Elaia, tiež by som potreboval, aby si ma dnes niekto zobral domov,“ prehodil so žmurknutím Selim, keď opúšťali miestnosť, kde sa pracovné stretnutia odohrávali.

Od príchodu do firmy z každej strany počúvala varovania, že Selim sa zaujíma o každú sukňu. Potom ju vyvetrá a stratí záujem.

„Ja si myslím, že šéf by bol najradšej, keby si zobrala domov jeho,“ odvetila Alena, jedna z kolegýň, a Elaia tentoraz pochopila celkom presne. Znova očervenela a najradšej by sa bola prepadla pod zem. Hlavne po tom, ako sa ju Selim pokúsil zozadu objasť.

„No, zas až také vtipné to nebolo.“ Protestoval Igi a odtlačil

Selima bokom. Potom podal Elaii ruku a ešte raz sa jej oficiálne predstavil.

„Tak poď. Dnešná akcia sa začína o osemnástej. Ja som zodpovedná za prípravu dezertov, takže si aj ty.“

Bola rada, že sa konečne dostane z dosahu kolegov.

Kapitola 2

„Tak ako prebiehajú prípravy na svadbu?“ Elaia olízala topiacu sa levanduľovú zmrzlinu a obrátila pozornosť znova na Inu, ktorá pred zmrzlinou uprednostnila kapučíno so sójovým mliekom. Teraz totiž rátala každú kalóriu v snahe, aby jej svadobné šaty perfektne sadli.

„Ani sa nepýtaj. Fakt neviem, kde mi hlava stojí. Takto som si to naozaj nepredstavovala. Pôvodne sme chceli malú, intímnu svadbu, ale každým dňom sa počet hostí rozrastá. Keď sa Sebastian objaví doma so psím pohľadom, okamžite mi je jasné, že zasa objavil niekoho, koho musí za každú cenu pozvať, lebo mu dodatočne napadlo, že vlastne aj on bol na jeho svadbe a bolo by strašne zahanbujúce, ak by sme teraz na neho zabudli.“ Ina si sťažka odfúkla vlasy z čela a siahla po svojej šálke.

„Myslela som, že počet hostí je už dávno dohodnutý, lebo inak musíte zmeniť aj miesto konania svadobnej hostiny. Alebo sa mýlim?“

„No veď práve!“ pritakala Ina. „Akokoľvek sme sa snažili, do sály, ktorú sme si rezervovali, sa nezmestíme. Budeme musieť v kaštieli predsa len zobrať hlavnú sálu, ktorá sa nám pri prvej prehliadke zdala obrovská a je aj poriadne drahá – inak by už bola takto krátko pred termínom dávno rezervovaná. Tak nám

pánboh pomáhaj,“ odvetila a zbožne pozrela k oblohe, akoby sa chcela uistiť, že pánboh to jej želanie počul.

Elaia potriasla hlavou. „Priznávam, že vám tieto starosti nezávidím. Zorganizovať svadbu naozaj nie je sranda.“

„Ak by nám s toľkými vecami nepomohli Jakob a Tina, asi by som si strelila guľku do hlavy,“ vzdychla Ina a dopila kapučíno. „Ale čo máš nové ty? Od toho vytopenia tvojho bytu sme o tebe veľa nepočuli. Sebastian je z toho celý nesvoj,“ dodala so smiechom. „Pomaly začínam premýšľať, či jeho snaha udržať všetkých súrodencov pokope nie je až chorobná.“

„U mňa je to stále dookola to isté. Práca. Nemčina. Upratať. Nakúpiť. To sú momentálne všetky moje zábavky.“

„Takže zatiaľ žiadny nový muž na obzore?“

Elaia na ňu prekvapene pozrela.

„Nechcem byť zvedavá ani to nezistujem, aby som mohla klebetiť,“ odvetila rýchlo Ina. „Pýtam sa len, či máš momentálne niekoho, koho chceš na svadbu pozvať ako svoj sprievod?“ dodala opatrne.

Zaplatili účet a vykročili smerom k rieke, kde sa ešte chceli trochu prejsť. Elaia pri jej slovách zarazene zastala uprostred chodníka, čím spôsobila kolíziu s pánom, idúcim za ňou. Rýchlo sa ospravedlnila a prešla na okraj chodníka.

„Nad tým som vôbec nepremýšľala,“ priznala ticho.

„Pomaličky však už musíme,“ odvetila opatrne Ina. „Len zostaviť zasadací poriadok bude horor, a preto musím vedieť, či mám pri stole, kde budeš sedieť, rátať s miestom navyše.“

Elaia hlasno vypustila vzduch z pľúc. Nemala nikoho, kto by

ju sprevádzal, no rozhodne nechcela ísť na svadbu sama a byť tam za starú dievku, na ktorú budú všetci ukazovať prstom.

„Daj mi ešte pár dní. Jediný, kto momentálne prichádza do úvahy, je môj nový kolega. Musím však vystihnúť vhodnú príležitosť a spýtať sa ho, či by mi na svadbe robil garde. Predstava, že by som tam bola sama, ma vôbec neláka.“

„Dobre. Stačí, ak nám dáš vedieť do konca týždňa.“

Odkedy sa presťahovala do Nemecka, mala pocit, že sa buď nedeje nič, alebo sa zrazu začne diať všetko naraz. A poväčšine niečo prekvapivé. Ako vtedy, keď si všetci mysleli, že Cassandra s nikým nekomunikuje, lebo bola na potrate a ťažko to znáša. A ona s nikým nekomunikovala, lebo sa pre to dieťa rozhodla napriek tomu, že ju neustále obkolesovali démoni z minulosti a nebola ešte pripravená komukoľvek z nich to prezradiť.

Keď ju deň po tom, ako si bola prevziať nejakú cenu za svoju prácu pri podpore gréckych malopodnikateľov, neohlásene navštívila a zazvonila, dvere jej otvoril Jakob. Dost' neštandardne oblečený, lebo si s Kassandrou mysleli, že je to poslíček z čínskej reštaurácie. A potom sa toho dialo tak veľa a Cassandra každým dňom pred jej očami strácala trochu toho svojho „hryzenia“.

Jakob ju dokázal presvedčiť, že to dieťa spolu vychovávajú a vychovávajú ho dobre. Možno niekde v kútiku svojho srdca Cassandra predsa len dúfala, že raz bude mať rodinu, hoci si to kvôli svojmu despotickému otcovi roky zakazovala.

Kassandra, samozrejme, ešte niekoľkokrát potom vybuchla, lebo sa jej niečo nepáčilo a možno sa tak trochu aj bála stratiť svoju nezávislosť. No Jakob vedel, ako na ňu. Vedel dokonale odhadnúť, kedy ju treba nechať vychladnúť, a vycítil, kedy ísť do protiútok a merať si s ňou sily.

Elaii bolo jasné, že balansuje, aby bol k nej nežný, no zostal aj tým mužom, do ktorého sa kedysi zamilovala natoľko, aby nestratil jej rešpekt. Ale nejako zázračne to dokázal a Elaia by prisahala, že Kassandru nikdy nevidela šťastnejšiu, ako keď si Jakob pred ňu kľakol a požiadal ju o ruku.

A keď Kassandra všetkým ukazovala svoj prsteň, Sebastian objal Elaiu okolo krku a povedal: „Tak už musíme nájsť pokrievku iba tebe, kuriatko.“ A ona vtedy nie po prvýkrát ľutovala, že s nimi nevyrastal. Možno by ich život s ním bol celkom iný.

Elaii nebola celkom príjemná predstava pýtať sa Igiho, či ju bude sprevádzať na Sebastianovej svadbe, ale nemala tu ešte okrem rodiny takmer žiadnych kamarátov. A byť bez sprievodu na svadbe nebola lákavá myšlienka.

Táto predstava ju zamestnávala ešte aj v podvečer nasledujúceho dňa, keď chodila s pravítkom v ruke od stola k stolu vo veľkej sále, kde nejaký bohatý podnikateľ oslavoval päťdesiatku, a kontrolovala, či je príbor uložený na milimeter presne.

Vedela, že sa dnes musí Igiho spýtať, či s ňou na tú svadbu

pôjde, ale neprišiel do práce v najlepšej nálade, a tak to z minúty na minútu odkladala.

„Igi.“ Pristúpila k nemu nakoniec, keď leštil poháre.

„Hm.“

„Mám takú prosbu.“

Konečne k nej zdvihol pohľad od pohára na víno v ruke.

„Potrebovala by som tvoju pomoc.“

„Len čo tu skončím...“

„Nie, nejde o prácu,“ skočila mu rýchlo do reči.

„A o čo teda?“

„Potrebujem garde na svadbu.“

Igi zdvihol obočie a položil opatrne pohár, ktorý leštil, späť na jeho pôvodné miesto.

„A fakt si myslíš, že som ten pravý?“

Elaii preblesli hlavou slová, ktoré jej povedala Sebastianova sestra Lilly pred niekoľkými týždňami. *Z ľavej bude pravá.* Ešte stále sa jej nepodarilo zistiť, čo Lilly tými slovami myslela. Igi mal ale v šatni skrinku po jej ľavej strane.

„Neviem, či si ten pravý alebo ľavý, ale momentálne mi nenapadá nikto, koho by som o túto službu mohla požiadať.“

Igi trochu zvrátil čelo. Očividne sa mu predstava, že je iba z núdze cnosť, veľmi nepozdávala.

„A čo Selim? Určite by s tebou išiel rád. Stále po tebe poškuľuje a ja neviem ani tancovať.“

„Nikoho menej vhodného, ako je Selim, si neviem ani predstaviť,“ odvetila príkro a pri predstave, že by išla na tú svadbu s ním, ju striaslo.

Igi sa chcel očividne poškriabať za uchem, čo robil dosť často,

ale v poslednej chvíli si uvedomil, že má biele rukavičky, a jeho ruka sa vrátila z polcesty.

„Okrem toho si mi niečo dlžný za to, že si dva dni po sebe prišiel neskoro a ja som ťa kryla pred šéfom,“ dodala rýchlo, aby si odmietavú odpoveď, ktorú čítala v jeho očiach, ešte premyslel.

„Kedy to je?“

Keď mu povedala dátum, vzdychol a potom prikývol.

„Dobre teda, ale vopred ťa upozorňujem, že som tým svoj dlh splatil a že netancujem a že sa po oficiálnej časti ihneď vyparím,“ vyratúval na prstoch v rukavičke.

„Dohodnuté.“

Elaia prešla k vozíku s dezertmi v pohárikoch a začala z nich stavať pyramídu. Vydýchla si úľavou, že Igi sa predsa len dal prehovoriť.

Počas krátkej prestávky cestou na toaletu poslala Ine správu, že príde s kolegom, a poslala jej Igiho celé meno, aby ho mohli napísať na menovku vedľa nej. Uvedomila si, že bude musieť viac pracovať na tom nájsť si tu priateľov, ale bolo jej jasné, že skutoční priatelia na stromoch nerastú. Bude sa musieť viac otvoriť, aby sa jej to podarilo, lebo inak bude stále iba prívesok Kassandry a Sebastiana.

Kapitola 3

„Som ti fakt vďačný, že so mnou ideš,“ prehodil Sebastian a sledoval ubiehajúcu krajinu za oknom auta.

„Ine sa nepodarilo presunúť pohovor, ale, chvalabohu, sálu už videla. Len sa nám vtedy zdala priveľká a, samozrejme, aj pridrahá. Dnes sa nám zdá už iba pridrahá,“ dodal s úškrnom, ktorý Kassandre signalizoval, že si uvedomuje, že za vzniknutú situáciu nesie vinu.

„Nemala som dnes žiadne termíny, ktoré by som nemohla presunúť. Keďže trvám na tom, že chcem pracovať až pár dní do pôrodu, Jakob trvá zasa na tom, aby som si nechávala viac dní v mesiaci voľnejších, a ja som sa tomu prestala brániť.“

„Múdre rozhodnutie. Mám pocit, že si v posledných mesiacoch oveľa pokojnejšia a vyrovnanejšia. Alebo len zdanie klame?“

Kassandra sa usmiala a potriasla hlavou.

„Tuším som konečne našla, čo som hľadala. Keď prídem domov a Jakob ma čaká s večerou alebo len misou popkornu a pripraveným filmom, je to ako sen. Niekedy sa bojím z neho zobudiť.“

„Nie je to sen, Kassandra. Je to skutočnosť.“

„Ale naspäť k tvojej otázke. Prvýkrát mám naozaj pocit, že som spokojná a šťastná, hoci som si roky nevedela predstaviť